பௌஷ்யபர்வம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம்.

(ரிஷிகளும் சௌனகரும் ஸூதரும் ஸபையிற்சேர்ந்தது.)

ரோமஹர்ஷணருடைய புத்திரரும், ஸூதகுலத்தவரும், புராணங்கள் தெரிந்தவருமாகிய உக்ரஸ்ரவஸென்பவர், நைமிசாரண்யத்தில் சௌனகரென்னும் குலபதியினுடைய பன்னிரண்டு வருஷம் செய்யத்தக்க ஸத்திரயாகத்தில் வந்திருந்த ரிஷிகளிடம் சென்றார்.

புராணங்கள் தெரிந்தவரும் புராணங்களிலேயே எப்போதும் உழைப்புள்ளவருமாகிய அவர், அந்தரிஷிகளுக்குக் கைகூப்பிக் கொண்டு, "ஜனமேஜயருடைய ஸர்ப்பயாகத்திற்குக் காரணமாக

உதங்கருடைய சரித்திரமுற்றும் யான் உங்களுக்குச்சொன்னேன்; அந்த யர்கத்திற்கு மற்றொருகாரணமும் இருக்கிறது; நீங்கள் கேட்கவிரும்புகின்றீர்களா? நான் சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்க, ரிஷிகள், "ரோமஹர்ஷணபுத்திரரே! நாங்கள் உம்மிடத்தில் முக்கியமாகச் சொல்லுவதாவது:—'கதைகளின் தொகையைக் கேட்கவிரும்புகின்ற எங்களுக்குக் கதையின் விஷயமான வசனம் சொல்லவேண்டும்' என்பதே. மஹிமைபொருந்தியவரும் எங்கள்குலபதியுமான சௌனகர் அங்கே அக்னிஹோத்திரசாலையில் இருக்கிறார்; நீண்டகாலம் செய்யத்தக்க ஸத்திரயாகமாகையால் எல்லாக்கதைகளையுங் கேட்பதற்கு அவகாசமிருக்கிறது. ஸூதபுத்திரரே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனுஷ்யர்கள், நாகர்கள், கந்தர்வர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாரையும்பற்றிய அருமையான கதைகளையறிந்தவரும், வித்வானும், காரியங்களில் ஸமர்த்தரும், கூர்மையான புத்தியுள்ளவரும் சாஸ்திரங்களிலும் ஆரண்யகமென்னும் வேதபாகத்திலும் குருவும், ஸத்தியவாதியும், சாந்தியுள்ளவரும், சிறந்த தவமுள்ளவரும், உறுதியானநியமமுள்ளவரும், எங்களுக்கெல்லாம் பூஜ்யரும், குலபதியுமாகிய அந்தப் பிராம்மணர் இந்தயஜ்ஞத்தில் தீக்ஷைவஹித்திருக்கிறார்; அவருக்காகச் சற்றுநேரம் நாம் காத்திருக்கவேண்டும். அந்த நமது ஆசாரியர் மிகவும் மேன்மையான ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தபிறகு, பிராம்மணோத்தமராகிய அவர் கேட்பதை நீர் சொல்லுவீராக" என்று சொன்னார்கள். ஸௌதி, "அவ்வாறே ஆகட்டும்; மஹாத்மாவாகிய அந்த ஆசாரியர் உட்கார்ந்து அவர் ப்ரச்னஞ்செய்ததன்மேல் அநேகவிஷயமான புண்ணியகதைகளைச் சொல்வேன்" என்று சொன்னார்.

பிறகு, அந்தப் பிராம்மணச்ரேஷ்டரான சௌனகர், செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் சாஸ்திரப்படிசெய்து, மந்திரங்களைச் சொல்லித் தேவர்களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் ஜலதர்ப்பணம் செய்து, தவத்தில் ஸித்திபெற்றவர்களும் விரதம்தவறாதவர்களுமாகிய அந்தரிஷிகள் ஸூதபுத்திரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸுகமாக உட்கார்ந்திருந்த யஜ்ஞசாலையின் ஸமீபமான இடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார். அப்போது, ரித்விக்குக்களும் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களும் உட்கார்ந்தபிறகு, குலபதியான சௌனகரும் வந்து உட்கார்ந்து பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ப்ருகுவம்சத்தின் வரிசையும், ப்ருகுபத்தினியைப்பற்றிப் [1] புலோமா என்னும் அஸுரனுக்கும் அக்னிக்கும் நடந்த ஸம்வாதமும்.)

சௌனகர், "ஐயா! முன்னே உம்முடையதந்தை புராணங்களெல்லாம் ஓதினர். [2] ரோமஹர்ஷணபுத்திரரே! உமக்கும் அவை எல்லாம் தெரியுமா? புராணங்களிற் சொல்லப்படும் சிறந்த கதைகளையும் அறிவிற்சிறந்தவர்களுடைய புராதன வம்சோத்பத்திகளையும் முன்னே நாங்கள் உமது பிதாவினிடம் கேட்டிருக்கிறோம்; அவற்றுள் ப்ருகுவம்சத்தை நான் முதலிற் கேட்க விரும்புகிறேன்; அந்தக்கதையைச் சொல்லும்; நாங்கள் உம்மிடம் கேட்பதற்கு ஸித்தமாகவிருக்கிறோம்" என்றுசொல்ல, ஸௌதி சொல்லத் தொடங்கினர்.

"முன்னே வைசம்பாயனரென்னும் பிராம்மணர் முதலான மஹாத்மாக்களாகிய பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள் நன்றாக ஓதிப் பிறருக்குச்சொன்னவையும், என்பிதாவும் அவருக்குப்பின் நானும் செவ்வையாக ஓதியவையுமாகிய விஷயங்களெல்லாவற்றையும் கேளுங்கள். ப்ருகுபுத்திரரே! முனிஸ்ரேஷ்டரே! இந்திரன்முதலிய தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் மருத்துக்களென்னப்பட்ட தேவஜாதிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட இந்தச்சிறந்த ப்ருகுவம்சத்தையே ஒழுங்காகப் புராதனகதைகளுடன் உங்களுக்குச்சொல்லுகிறேன். மஹிமைபொருந்திய ப்ருகுமகரிஷி [3] ஸ்வயம்புவாகிய பிரம்மாவினால் வருணனுடைய யாகத்தில் அக்னியிலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டாரென்று நமக்குக் கேள்வி. ச்யவனரென்பவர் ப்ருகுவுக்கு மிக்க அன்புள்ள புத்திரர். தர்மத்தைச் செய்கிறவராகிய பிரமதி என்பவர் ச்யவனருடைய புத்திரர். பிரமதிக்குக் கிருதாசியென்னும்அப்ஸரஸினிடத்தில் ருருவென்னும் புத்திரர் உண்டானர். ருருவுக்குப் பிரமத்வரையென்பவளிடத்தில் வேதங்களின் கரைகண்டவரும், தர்மத்திலேயே மனமுள்ளவரும், சிறந்ததவமுள்ளவரும், கீர்த்திபெற்றவரும், கேள்வியிற்சிறந்தவரும், உயர்ந்தபிரம்மஜ்ஞானியும், தர்மத்தையே அனுஷ்டிக்கிறவரும், ஸத்தியவாதியும், நியமந்தவறாதவரும், போஜன நியமமுள்ளவரும், உமது

---

1 இவன் அஸுரனென்றும் ராக்ஷஸனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான்; ஆகையால், அஸுரஜாதியிற் பிறந்தவனென்றும் ராக்ஷஸச்செய்கையுடையவனென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

2 இங்கே ஒருவரி, பொருந்தாமையால் விடப்பட்டது. 3 தாமே உதித்தவர்.

கூடஸ்தருமான சுனகரென்னும்புத்திரர் பிறந்தார்'' என்று ஸூதபுத்திரர் சொல்ல, சௌனகர், "ஸூதபுத்திரரே! மஹாத்மாவாகிய அந்தப்பிருகுவின் புத்திரருக்கு ச்யவனரென்ற பெயர் எவ்வாறு வந்ததென்பதைக்கேட்கிறேன்; அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்'' என்றுகேட்க, ஸூதபுத்திரர் சொல்லுகிறார்:—

"ப்ருகுவுக்குப் புலோமையென்று புகழ்பெற்ற மிகப்பிரியமான ஒருமனைவி இருந்தாள்; அவளுக்கு ப்ருகுவின்வீரியத்தினால் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. ப்ருகுகுலஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, புகழ்பெற்ற பிருகுமஹரிஷிக்கு ஒத்த ஒழுக்கமுள்ள தர்மபத்னியாகிய புலோமையினிடம் அந்தக்கர்ப்பம் உண்டாயிருந்தகாலத்தில் தர்மத்தை வஹிக்கிறவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவராகிய பிருகு ஸ்நானத்திற்காகப் போயிருக்கையில், அவருடைய ஆஸ்ரமத்திற்குப் புலோமாவென்னும் ராக்ஷஸன் வந்தான். அவன் அந்த ஆஸ்ரமத்திற்புகுந்து சிறந்த அழகுள்ள பிருகுபத்னியைக்கண்டு காமபரவசனாய்ப் புத்திதப்பினவனானான். அழகிய ரூபமுள்ள புலோமை, அதிதியாகவந்த அந்தராக்ஷஸனுக்குக் காட்டிலுள்ள காய்கிழங்கு முதலியவற்றை ஆகாரமாகக் கொடுத்தாள். பிராம்மணர்களே! அப்போது அந்தராக்ஷஸன் அவளைப்பார்த்துக் காமத்தினாற் பீடிக்கப்பட்டு, சிறந்த அழகுள்ள அந்தப்புலோமையைக் கொண்டுபோவதற்கு எண்ணங்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். அந்த அழகுள்ளவளைக் கொண்டுபோக நினைத்து, 'காரியமாகிவிட்டது' என்று ஸந்தோஷமாகச் சொன்னான். அழகான புன்னகையுள்ள அந்தப் புலோமையை அந்தப்புலோமா என்னும் ராக்ஷஸன் [1] முன்னேயே விரும்பியிருந்தான். பிறகு, அவளுடைய பிதா அவளைச் சாஸ்திரப்பிரகாரமாகப் பிருகுவுக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுத்தார். பார்க்கவரே! அப்போதுமுதல் அந்த அபகாரம் அந்தராக்ஷஸன் மனத்தில் எப்போதும் மறக்காமலிருந்தது. அவன் அப்போது இதுஸமயமென்று நினைத்து அவளைக்கொண்டுபோக எண்ணங்கொண்டான். பிறகு, அக்னிஹோத்ர க்ருஹத்தில் ஜ்வலிக்கும் அக்னியைக் கண்டான். ராக்ஷஸன், ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த அக்னியைப்பார்த்து, 'அக்னியே! உன்னைச் சத்தியமாகக்கேட்கிறேன்; இவள்யாருடைய பாரியை? எனக்குச்சொல்; தேவர்களுக்கு முகமாயிருக்கிறாய்; எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ்செய்கிறவனே! நான்

[1] குழந்தையாயிருக்கையில் அழுதபோது, பயப்படுத்துவதற்காக, 'ராக்ஷஸா! இவளைப்பிடித்துக்கொள்' என்று அவள் பிதா சொன்னதை அங்கு மறைந்திருந்த புலோமா என்பவன் கேட்டு அவளைத் தன்பாரியையாக நினைத்தான்.

கேட்பதற்குச்சொல் ; நான்தானே இந்தச் சிறந்த பெண்ணை முதலில் பாரியையாக வரித்தவன்; பிறகு, பொய்யனாகிய இவள் தந்தை இவளைப் பிருகுவுக்குக் கொடுத்தான்; இப்போது தனிமையிலிருக்கும் இந்தப்பெண் பிருகுவின் பாரியையாக இருந்தால் நீ ஸத்தியமாகச்சொல்; நான் இவளை ஆஸ்ரமத்திலிருந்து கொண்டுபோக விரும்புகிறேன் ; முதலில் எனக்குப் பாரியையான இந்த அழகிய இடையுள்ளவளைப் பிருகு அடைந்தவிஷயத்தில் எனக்குண்டான கோபம் என்னெஞ்சைச் சுடுவதுபோலிருக்கிறது. இப்படிப் பிருகு அடைந்ததை நான் ஒப்பவில்லை; இவளை ஆஸ்ரமத்திலிருந்து கொண்டுபோவேன்' என்றுசொன்னான். அந்த ராக்ஷஸன் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கினியை இவ்வாறு (தன்கருத்துக்கிணங்கும்படி) கேட்டு, பிருகுவின் பார்யையென்று சங்கித்து, 'பரந்த ஞானமுள்ள அக்கினியே! நீ எல்லாப் பிராணிகளுள்ளேயும் எப்போதும் புண்ணியபாபங்களுக்குச் சாக்ஷியைப்போற் சஞ்சரிக்கிறாய் ; ஸத்தியமான வார்த்தையைச் சொல்லு; முதலில் என் மனைவியாயிருந்த இவளைப் பிருகு பொய்யாக அபகரித்துக்கொண்டு போனான்; இவள் உண்மையாக என்னுடைய பாரியையாயிருந்தால் நீ சொல்லவேண்டும்; உன்னிடத்திற்கேட்டு, நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், இந்தப் பிருகுவின்பாரியையை ஆஸ்ரமத்திலிருந்து கொண்டுபோவேன் ; எனக்கு ஸத்தியவசனம்சொல்' என்று பலமுறை கேட்டான். இப்படி அவன் சொன்னதைக் கேட்டு, அக்னி, துக்கத்துடன், 'நான் ஸத்தியம் சொல்வேனாயின் எனக்குச் சிறந்த பிரம்மஜ்ஞானியான பிருகுவின் சாபம்வரும்; பொய்சொல்வேனாயின் நிச்சயமாக நரகத்தில் விழுவேன்' என்று பொய்க்கும் பிருகுவின் சாபத்திற்கும் பயந்து மெல்ல, 'அஸுரஸ்ரேஷ்டனே! இந்தப் புலோமை முதலில் உன்னால் வரிக்கப்பட்டவள்தான்; ஆனால், இவளைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் மந்திரத்தோடு நீ முதலில் வரிக்கவில்லை; அதனால், கீர்த்திபெற்ற இந்தப் புலோமையை அவள் தந்தை பிருகுவுக்குக் கொடுத்தார். மிகுந்த க்யாதிமானாகிய இவளுடையபிதா நல்லவரனுக்கு ஆசைப்பட்டதனால், இவளை உனக்குக்கொடுக்கவில்லை. அஸுரனே! பிறகு, பிருகு மஹரிஷி என்னைச் சாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு முறைப்படி வேதோக்த கர்மங்களைச்செய்து இவளை விவாகம் செய்துகொண்டார். இவள் இவ்வாறு அவர்பாரியையென்று அறிகிறேன்; நான் பொய்சொல்ல விரும்பேன். அஸுரஸ்ரேஷ்டனே! உலகத்தில் பொய் ஒருபோதும் ஆதரிக்கப்படுவதில்லை' என்று சொன்னான்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ச்யவனநுடைய ஜனனமும் அக்னிக்கு ப்ருகுசாபமும்.)

பிராமணரே! அக்னிசொன்னதைக்கேட்டபிறகு, அந்தராக்ஷஸன் மனத்துக்கும் காற்றுக்கும் ஸமானமான வேகமுள்ள பன்றி வடிவத்தோடு அவளைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான். பிருகுவம்சத்திற்சிறந்தவரே! பிறகு, புலோமையின்கர்ப்பத்திலிருந்த அந்தச் சிசு, கோபத்தினால் தாயாரின்வயிற்றிலிருந்து நழுவிவிட்டது; அதனால் அவருக்கு, [1] ச்யவனரென்று பெயர்வந்தது. தாயார் வயிற்றினின்றும் நழுவின சூரியனைப்போன்ற காந்தியுள்ள அந்தச் சிசுவைக்கண்டு அந்தராக்ஷஸன் அவளைவிட்டுவிட்டு நீறாய்விழுந்தான். அழகான நிதம்பமுள்ள அந்தப்புலோமையானவள், பிருகுவை ஆனந்தப்படுத்துகிறவரும் அவர்புத்திரருமான அந்த ச்யவனரை எடுத்துக்கொண்டு துக்கம் அதிகரித்தவளாய்ச் சென்றாள். நீர்நிறைந்தகண்களுடன் அழுதுகொண்டிருக்கும் அந்த அழகான பிருகுபத்தினியை ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மதேவர் தாமே பார்த்தார்; பகவானான பிரம்மா தமது மருமகளாகிய புலோமையைத் தேற்றினார்; அந்தப் பிருகு மகரிஷியின் பத்தினியினுடைய கண்ணீர்த்துளிகளால் உண்டான பெரியநதி அவள் மார்க்கத்தை அநுஸரித்துக்கொண்டு பெருகிற்று; அவளுடைய மார்க்கத்தை அநுசரித்த அந்த நதியைக் கண்டு லோககர்த்தாவாகிய பிரம்மதேவர் ச்யவனாச்ரமத்துக்கு அருகேபோகின்ற அந்தநதிக்கு [2] வதூஸரையென்று பெயரிட்டார். பிருகுபுத்திரரான மிகுந்த மஹிமையுள்ள அந்த ச்யவனர் இவ்வாறு ஜனித்தார்.

பிதாவான பிருகு அங்கே அந்த ச்யவனரைக் கண்டார். பிறகு, தம் பாரியையான அந்தப் புலோமையென்பவளைப் பார்த்துக் கோபத்துடன்கேட்டார்: 'அழகிய புன்சிரிப்புள்ள என்பாரியையாகிய உன்னை அந்த ராக்ஷஸன் அறியானே; உன்னைச் சொன்னவன்யார்? உண்மையைச் சொல்லு; அப்படிச்சொன்னவனை இப்போது கோபத்தினால் நான் சபிக்கக்கருதுகிறேன்; என் சாபத்துக்கு அஞ்சாதவன் யார்? இது யாருடையபிழை?' என்றார். புலோமை, 'பகவானே! அந்த ராக்ஷஸனுக்கு என்னை அக்னி தெரிவித்தான்; அதனால் அந்த ராக்ஷஸன், பெண்அன்றிலைப்போலே கதறிக்

1 ச்யவனம்=நழுவுதல். 2 பெண்ணுடன் சென்றது.

கொண்டிருந்த என்னைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான்; அப்படிக் கொண்டுபோகப்பட்ட நான் இந்த உமதுபுத்திரனுடைய சக்தியினால் விடுவிக்கப்பட்டேன்; அந்த ராக்ஷஸன் என்னைவிட்டுவிட்டு நீருகிவிழுந்தான்' என்று சொன்னதைக்கேட்டு, மிகுந்த கோபமுள்ள பிருகு, அதிககோபமுடையவராய், 'நீ எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவனாகக் கடவாய்' என்று அக்னியைச் சபித்தார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அக்னி கோபமடைந்து மறைந்துகொண்டதும், பிரம்மா ஸமாதானம் செய்ததனால் சந்தோஷம் அடைந்ததும்.)

அக்னி, பிருகுவினாற் சபிக்கப்பட்ட பிறகு, கோபங்கொண்டு, 'பிராம்மணரே! என்ன என் விஷயத்தில் இப்படி ஆராய்ந்து பாராமற் செய்தீர்? தர்மத்தை விடாதவனும் ஸத்தியவாதியுமான நான், ஒருவன் கேட்டபிறகு, பக்ஷபாதமின்றி ஸத்தியத்தைச் சொன்னதில் என்பிழை என்ன? தான் கண்ட விஷயத்தைக்கேட்கும்போது எந்த ஸாக்ஷி தெரிந்திருந்தும் மாறுகச் சொல்வனோ அவன் தன்குலத்தின் முன்னேழுபேர்களையும் பின்னேழுபேர்களையும் கெடுத்துவிடுவான்; செய்யவேண்டிய விஷயங்களில் உண்மைதெரிந்தவன் தெரிந்திருந்தும் ஒன்றும் பேசாமலிருப்பானாயின் அவனுக்கும் அந்தப்பாபம் தொடரும்; இதில் சந்தேகமில்லை; எனக்கும் உம்மைச்சபிக்கச் சக்தியுண்டு; ஆனால், பிராம்மணர்களை நாம் பூஜித்தல்வேண்டும்; பிராம்மணரே! நீர் தெரிந்தவராயிருந்தபோதிலும் உமக்கு ஒருவிஷயம் நான் சொல்லப்போகிறேன்; அதைத்தெரிந்துகொள்ளும். நான் என்னுடைய தவவன்மையால் என்னைப் பல உருவங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு அக்னிஹோத்ரங்களிலும், ஸத்திரயாகங்களிலும், விவாகாதி கிருககாரியங்களிலும், மற்றயாகங்களிலும் இருக்கிறேன்; வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட விதிப்படி என்னிடத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட ஹவிஸினால் தேவர்களும் பிதிர்க்களும் திருப்தியடைகின்றனர்; எல்லாத்தேவக்கூட்டங்களும் பிதிர்க்கூட்டங்களும் நெய், பால், ஸோமரஸம் முதலிய ஜலத்தின்பரிணாமத்தினால் உண்டாகிறவர்கள்; [1]தர்சபௌர்ணமாஸயாகங்கள், பிதிர்க்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சேர்ந்தே செய்யப்படுகின்றன; ஆதலால், தேவர்களே பிதிர்க்

---

[1] தரிசம் பிதிர்க்களுக்கும், பௌர்ணமாஸம் தேவர்களுக்கும்.

கள்; பிதிர்க்களே தேவர்கள்; புண்ணியகாலங்களில் இவர்கள் ஒன்ருகவும் வேருகவும் காணப்படுகின்றனர்; தேவர்களும் பிதிர்க்களும் என்னிடத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவற்றையே புசிக்கின்றனர்; தேவர்களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் என்னை வாயென்று சொல்லுகின்றனர்; அமாவாஸ்யையில் பிதிர்க்களுக்கும் பௌர்ணமாவியில் தேவர்களுக்கும் என்னிடத்திலேதான் ஹோமஞ்செய்கின்றனர்; அந்தஹோமஞ்செய்த ஹவிஸை என்னை வாயாகக் கொண்டுதான் தேவர்களும் பிதிர்க்களும் புசிக்கின்றனர்; இவர்களுக்கு வாயாகிய நான் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவனுவது எப்படி?' என்றுசொல்லி ஆலோசனைசெய்து, பிராமணர்களுடைய அக்னிஹோத்திரங்களிலும் யாகங்களிலும் ஸத்திரயாகங்களிலும் சடங்குகளிலும் இல்லாமல் தன்னை ஒளித்துக்கொண்டான். பிறகு, அக்னியில்லாமல் பிரஜைகள் அனைவரும், [1] ஓங்காரம் [2] வஷட்காரம் [3] ஸ்வதா [4] ஸ்வாஹா ஆகிய இவை ஒன்றுமில்லாமல் விட்டுப்போய் மிகுந்த வருத்தமடைந்தார்கள். பிறகு, ரிஷிகள் மிகவும் துயரமுற்றவர்களாய்த் தேவர்களிடம் சென்று, 'குற்றமற்றவர்களே! அக்னியில்லாமல் யாகமுதலிய கிரியைகள் தவறிப்போனதனல் மூன்று உலகங்களும் தடுமாறிப்போயின. இந்த விஷயத்தில் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைக் காலதாமதமின்றிச் செய்யுங்கள்' என்றனர். பிறகு, ரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரம்மாவிடம் சென்று அக்னிக்கு நேர்ந்த சாபத்தையும் கருமங்களில்லாமற்போனதையும் தெரிவித்து, 'மிக்க பெருமை தங்கினவரே! பிருகு ஏதோ ஒருகாரணத்திற்காக அக்னியைச் சபித்தார்; தேவர்களுக்கு முகமாக இருந்து எல்லா உலகங்களிலும் யாகங்களிலுள்ள தேவபாகங்களை முதலிற்புசிக்கிறவனுகிய அக்னி எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவனுக எப்படி ஆகலாம்?' என்று கேட்டனர். உலகங்களைப் படைப்பவராகிய பிரம்மதேவர் அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு, எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமும் அழிவில்லாதவனுமாகிய அக்னியைஅழைத்து, நயமான வசனத்தைச் சொன்னர்.

அதாவது:—'எல்லா உலகங்களுக்கும் நீயே ஆதியும் அந்தமுமாக இருக்கிருய்; நீ கிரியைகளை நடத்தி மூன்றுலோகங்களையும் தாங்குகிருய்; உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈஸ்வரனே! கிரியைகள் லோபிக்காமலிருக்கும்படிசெய்; அக்னியே! நீ சக்தியுள்ளவனுக இருந்தும் ஏன் இவ்வாறு சிறிதும் அறியாமலிருக்கிருய்? உலகத்தில் எப்போதும் நீதான் பரிசுத்தஞ்செய்பவன்; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நீ

1 வேதம் ஓதுவது. 2 யாகம் செய்வது.
3 ஶ்ராத்தம் செய்வது. 4 ஹோமம்செய்வது.

தான் ஆதாரம்; நீ உன்சரீரத்தின் எல்லாப்பாகங்களாலும் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவனாவதில்லை. அக்கினியே! உனது பின்புறத்திலுள்ள [1] ஜ்வாலைகள் தாம் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்கும்; மாம்ஸம் சாப்பிடுகிற [2] உன்சரீரம் எதுவோ அஃது எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பதாகும்; எப்படி ஸூர்யகிரணங்கள் பட்டதெல்லாம் சுத்தமாகக் காணப்படுகின்றதோ அப்படியே உன் ஜ்வாலைகளினால் தகிக்கப்பட்டதெல்லாம் சுத்தமாகும்; அக்னியே! நீ உன் சொந்தச்சக்தியினால் பிரகாசிக்கின்ற சிறந்த தேஜஸாயிருக்கிறாய்; ஸாமர்த்தியமுள்ளவனே! உன்சக்தியினாலேயே ரிஷியின் அந்தச் சாபத்தை ஸத்தியமாகச் செய்வாயாக; உன்வாயில் ஹோமஞ் செய்யப்பட்ட தேவர்பாகத்தையும் உன்பாகத்தையும் வாங்கிக்கொள்' என்பது.

அக்னியும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று பிரம்மாவுக்குச் சொல்லி எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவரான அந்தப் பிரம்மதேவருடைய கட்டளைப்படி செய்வதற்குச் சென்றான். பிறகு, தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஸந்தோஷமடைந்து வந்தபடியே சென்றனர். ரிஷிகளும் முன்போலவே எல்லாக்கிரியைகளையும் விசேஷித்துச் செய்தனர். ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களும் பூலோகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் சந்தோஷமாயிருந்தனர். அக்னியும் துயரம் நீங்கி மிகுந்ததிருப்தியடைந்தான். இப்படி, அக்னிபகவான் முன்னே பிருகுவின்சாபத்தை அடைந்தான். இந்த அக்னிசாபத்தைப் பற்றிய சரித்திரமும் புலோமா வென்னும் அசுரனுடைய நாசமும் ச்யவனருடைய ஜனனமும் இவ்வாறு முன்னே நடந்தன.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ருருவுக்கும் பிரமத்வரைக்கும் விவாகநிச்சயமும், பிரமத்வரை பாம்பு கடித்து இறந்ததும், ருருவின் துக்கமும்.)

பிராம்மணரே! பிருகுபுத்திரராகிய அந்த ச்யவனரும் ஸுகன்னியென்பவளிடத்தில் ஜ்வலிக்கிற தேஜஸுள்ள மகாத்மாவாகிய பிரமதியென்னும் புத்திரரைப் பெற்றார். பிரமதி கிருதாசியினிடம் ருரு என்பவரைப் பெற்றார். ருரு பிரமத்வரையினிடம்

1 அழுக்குக்களைப் போக்குமென்பது.

2 மாம்ஸம் சாப்பிடுகிற பிராணிகளின் வயிற்றில் ஜீர்ணம் செய்யும் அக்னி. பக்ஷிக்கத்தகாததைப் பக்ஷிப்பதாக இங்கே சொல்லப்பட்டது.

சுனகரைப் பெற்றார். உயர்ந்த ஸத்வகுணமுள்ள சுனகர் பிருகு வம்சத்தாரையெல்லாம் ஸந்தோஷிக்கச்செய்து உக்கிரமான தவத்திலிருந்து பிறகு அழிவில்லாத கீர்த்தியை அடைந்தார் அந்தணரே! மிகுந்தமஹிமையுள்ள அந்த ருருவின் சரித்திரம் முழுதையும் விரிவாகச்சொல்வேன்; அதையெல்லாம் நீங்கள் கேளுங்கள்.

முற்காலத்தில், தவமும் வித்தையு முடையவரும், எல்லாப் பிராணிகளின் நன்மையிலும் கருத்துள்ளவருமாகிய ஸ்தூலகேசரென்று பெயர்பெற்ற ஒருமஹரிஷி இருந்தார். பிரம்மரிஷியே! அந்தக்காலத்தில் விஶ்வாவஸுவென்று சொல்லப்பட்ட ஒருகந்தர்வராஜன் மேனகையிடம் கர்ப்பாதானஞ்செய்தான். பிருகுவம்ச புத்திரரே! அப்ஸரஸாகியமேனகை கந்தர்வனுக்குண்டான அந்த கர்ப்பத்தைப் பிரஸவகாலத்தில் ஸ்தூலகேசரிஷியின் ஆஶ்ரமத்துக்குச் சமீபத்தில் ஈன்றாள். பிராம்மணரே! அந்த அப்ஸரஸாகிய மேனகை அந்தக்குழந்தையைத் தயையில்லாமலும் லஜ்ஜையில்லாமலும் நதியின்கரையிற் போட்டுவிட்டுச்சென்றாள். காந்தியினால் ஜ்வலிப்பவள் போன்றவளும் தேவகன்னிகையைப் போன்றவளும் மனுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத நதிக்கரையிற் பந்துக்களில்லாமல்விடப்பட்டவளுமாகிய அந்தக்கன்னிகையைச் சிறந்த தேஜஸுள்ள அந்த ஸ்தூலகேசமஹரிஷி கண்டார்; அந்தக் கன்னிகையைக் கண்டு சிறந்த பிராம்மணராகிய அந்த ஸ்தூலகேசரென்ற முனிஶ்ரேஷ்டர் கிருபையோடு எடுத்து வளர்த்தார். அந்த உயர்ந்த பெண் அவருடைய அழகான ஆஶ்ரமத்தில் வளர்ந்தாள். சிறந்த மகிமையுள்ள ஸ்தூலகேசமஹரிஷி அவளுக்கு ஜாதகர்ம முதலான கிரியைகளை முறையே சாஸ்திரப்படி செய்தார். அவள் நல்ல ஸ்வபாவமும் அழகும் குணங்களுமுள்ளவளாய்ப் பெண்களெல்லாரினும் சிறந்தவளாயிருந்ததனால், மஹரிஷியானவர் அவளுக்குப் [1]பிரமத்வரையென்று பெயரிட்டார். அந்த ஸ்தூலகேசருடைய ஆஶ்ரமத்தில் அந்தப் பிரமத்வரையைக் கண்டு, தர்மத்தில் மனமுள்ள ருரு காமத்தால் பீடிக்கப்பட்டவரானார். அவர், பிறகு, தம்சிநேகிதர்களைக்கொண்டு தமது பிதாவாகிய பிரமதிக்குத் தெரிவிக்க, பிரமதியும் பெயர்பெற்றவராகிய ஸ்தூலகேசரிடம் பிரமத்வரையை யாசித்தார். பிறகு, அவள்பிதாவான ஸ்தூலகேசர் அந்தப்பிரமத்வரையென்னும் கன்னிகையை ருருவுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்வதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்து, அடுத்துவரும் ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் விவாஹம் செய்வதாக நிச்சயஞ் செய்தார். சில நாள்களுக்குப்பின், விவாஹ காலம்

1 பிரமதா=பெண்கள்; வரா=சிறந்தவள்.

ஸமீபித்தபோது, பெண்களிற்சிறந்தவளாகிய அந்தக்கன்னிகை ஸகிகளோடுகூட விளையாடுகையில் குறுக்கே நீண்டுபடுத்திருந்த ஸர்ப்பத்தை, மரணம் நெருங்கிவிட்டதனால் காலத்தினால் ஏவப்பட்டு, பாராமல் காலால்மிதித்தாள். அந்தஸர்ப்பம் விதியினால் ஏவப்பட்டு, பாராமலிருந்த பிரமத்வரையினுடைய தேகத்தில் விஷமுள்ளபற்களைநன்றாகப்பதித்தது. அவள் அந்தஸர்ப்பம் கடித்தவுடன் நிறம்மாறி ஒளிகுன்றிப் பிரஜ்ஞைதப்பி ஆபரணங்கள் நழுவிவிழ, திடீரென்று பூமியில் விழுந்தாள். பார்க்கிறதற்கு மிகவும் பிரியமாயிருந்த அந்தப்பிரமத்வரை, தலைமயிர் அவிழ்ந்து உயிர்போய் அந்தப்பந்துக்களுக்குத் துக்கமுண்டாகும்படி பார்க்க வழங்காதவளானாள். ஸர்ப்பத்தின் விஷத்தினாற் கொல்லப்பட்ட மெல்லிய இடையையுடைய அவள், பூமியில் தூங்கினவள்போல அந்தநிலைமையிலும் அதிக அழகாகவேயிருந்தாள். பதுமம் போன்ற நிறமுள்ள அவள், பூமியில்விழுந்து துடிக்கும்போது, அவளுடைய பிதாவும் மற்ற ரிஷிகளும் பார்த்தனர். பிறகு, ஸ்வஸ்தியாத்ரேயர், மஹாஜானு, குசிகர், சங்கமேகலர், உத்தாலகர், கடர், பெருங்கீர்த்தியுள்ள ஸ்வேதர், பரத்வாஜர், கௌணகுத்ஸ்யர், ஆர்ஷ்டிஷேணர், கௌதமர், பிரமதி, அவர்புத்திரராகிய ருரு ஆகிய இவர்களும் அந்தவனத்தில் வஸிக்கின்ற மற்றப்பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள் யாவரும் இரக்கத்தோடு வந்து சேர்ந்தனர். பாம்பின் விஷத்தினாற் பீடிக்கப்பட்டு உயிர்போன அந்தப்பெண்ணைக் கண்டு, அவர்கள் இரக்கத்தினாற் பரவசமாகிக் கண்ணீர்விட்டுஅழுதனர். ருருமட்டும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு வெளியிற்சென்றார். அந்தப் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களனைவரும் அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தனர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ருரு தம் பிராயத்திற் பாதியைக்கொடுத்துப் பிரமத்வரையைப் பிழைப்பித்தது.)

அந்த மஹாத்மாக்களாகிய பிராம்மணர்கள் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கையில் ருரு மிகுந்த துக்கத்துடன் யாருமில்லாத காட்டுக்குட்சென்று கதறினார். அவர் வ்யஸனம் தாங்காமல்மிகவும்தீனமாக அழுது தம் பிரியையான பிரமத்வரையை நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு, 'மெல்லிய அங்கமுள்ள பிரமத்

வரை என்னுடைய சோகத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, என் பிராணனை அபகரிப்பவள்போற் பூமியிற் படுத்திருக்கிறாள். பூர்ண சந்திரனைப்போன்றமுகமும், பருத்து விசாலமாகிய நிதம்பமும், தாமரையிதழ்போன்ற நேத்திரங்களுமுடைய அந்தப்பிரமத்வரை இறந்தாலும் என் உயிரையும் உடனே எடுத்துக்கொண்டே போவாள்; ஸந்ததியில்லாமையால் மாதாபிதாக்கள் ஞாதிகள் இவர்களின் பிண்டத்தை விட்டுவிட்ட எனக்கும் மற்ற அவள் சுற்றத்தார்களுக்கும் இதற்கு மேற்பட்ட துக்கம் என்ன இருக்கிறது? நான் தானங்கொடுத்துத் தவஞ்செய்து குருக்களைச் சுச்ரூஷையினால் செம்மையாகத் திருப்திசெய்தவனாயிருந்தால் அவற்றினால் என்னுடைய பிரியை ஜீவிக்கட்டும்; நான் பிறந்ததுமுதல் மனத்தைஜயித்து உறுதியான தவமுள்ளவனாக இருந்தால், இந்த உயர்ந்த பெண்ணாகிய பிரமத்வரை இப்போது எழுந்திருக்கட்டும்; [1] எங்கும் நிறைந்தவரும், ஐம்புலன்களையும் ஆளுகிறவரும், லோக நாயகரும், அஸுரசத்துருவுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்து எனக்கு உறுதியான பக்தியிருக்குமானால், என்னுடைய பிரியையான பிரமத்வரை ஜீவிக்கட்டும்' என்று புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், தேவர்களெல்லாரும் கிருபைகூர்ந்து ருருவுக்கு ஹிதமானவார்த்தையைச் சொல்லும்படி ஒரு தூதனையனுப்பினார்கள்.

தேவர்களுடைய பிரியத்தைச் செய்பவனும் சுத்தனுமாயிருக்கும் அந்தத் தூதன் விரைவாகவந்து துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ருருவையழைத்து, 'பிராம்மணோத்தமரே! உமக்கு அனுகூலர்களான தேவர்களெல்லாரும் உமக்கு ஹிதத்தைச் சொல்லும்படி என்னை உம்மிடம் அனுப்பியிருக்கின்றனர்; அதை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேளும்; ருருவே! நீர் துக்கப்பட்டு உமது வாக்கினாற் சொல்வது பொய்யன்று; தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவரே! மனுஷ்யன் ஆயுள்போனபிறகு ஜீவிப்பதில்லை; கந்தர்வனுக்கும் அப்ஸரஸுக்கும் புத்திரியாகிய இந்தப் பாக்கியமில்லாத பிரமத்வரைக்கு ஆயுள் போய்விட்டது; ஆகையால், ஐயா! நீர் எவ்வகையிலும் வ்யஸனப்படவேண்டாம்; இவள் பிழைப்பதற்குரிய உபாயம் முன்னமே சிறந்த மஹிமையுள்ள தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; உமக்கு அதைச்செய்ய இஷ்டமிருந்தால் இந்த உலகத்தில் பிரமத்வரையை நீர் அடையலாம்' என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட ருரு, 'தேவனே! தேவர்கள் விதித்த உபாயம் யாது? சரியாகச்சொல்; கேட்டபின் நான் அப்படியே செய்வேன்;

---

1 இங்கு ஒரு சுலோகம் விடப்பட்டது.

நீ என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்' என்று சொல்ல, தேவதூதன், 'பிருகுவம்சபுத்திரரான ருருவே! அந்தக் கன்னிகைக்கு உமது ஆயுளில் ஒருபாதி கொடுத்தால் உமது பாரியையாகிய அவள் எழுந்திருப்பாள்' என்றுகூற, ருரு, 'தேவஸ்ரேஷ்டனே! அந்தக் கன்னிகைக்கு என் ஆயுளிற் பாதியைக் கொடுக்கிறேன்; அழகான உருவமும் ஆபரணங்களுமுடைய என்பிரியமுள்ள அந்தக் கன்னிகை எழுந்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னார். பிறகு, மிக்கஸ்ரேஷ்டர்களான பிரமத்வரையின் பிதாவாகிய கந்தர்வராஜனும் அந்தத் தேவதூதனுமாகிய இருவரும் யமனிடத்திற்குப்போய், 'தர்மராஜாவே! உனக்கிஷ்டமிருந்தால் இவ்வாறு இறந்துபோன பிரமத்வரையென்னும் ருருவின் அழகானபாரியை ருருவின் ஆயுளின் ஒரு பாதியைக்கொண்டு எழுந்திருக்கட்டும்' என்று சொன்னார்கள். தர்மராஜன், 'தேவதூதனே! வேண்டுமானால் ருருவின் பாரியையாகிய பிரமத்வரை ருருவின் ஆயுளின் ஒரு பாதியைக்கொண்டு எழுந்திருக்கட்டும்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொன்ன பிறகு, அந்தக் கன்னிகையான பிரமத்வரையென்னும் உயர்ந்தபெண் அந்த ருருவின் ஆயுளில் ஒருபாதியைக்கொண்டு தூங்கினவள்எழுவதுபோல் எழுந்தாள். அதிகமாக விருத்தியடைந்திருக்கும் ஆயுளில் ஒருபாதியை மனைவிக்காகக் கொடுப்பதானது, ருரு சிறந்த மஹிமையுடையவராதலால், அவசியம் நேரிட வேண்டிய விதியினால் [1] அவருக்கு நேர்ந்ததென்று அறியப்பட்டது.

பிறகு, குறிப்பிட்ட தினத்தில் பிரமத்வரை ருரு இவ்விருவருடைய பிதாக்களும் ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களுக்கு விவாஹத்தைச் செய்வித்தனர். அவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் ஹிதத்தையே விரும்புகிறவர்களாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். உறுதியான தவமுள்ள ருருவானவர், தாமரைத்தாதுவைப் போல் அழகான நிறமுள்ளவளும் கிடைப்பதற்கு அருமையானவளுமாகிய பாரியை கிடைத்தபின், ஸர்ப்பங்களை அழிப்பதாக நியமஞ் செய்துகொண்டார். அவர் எப்போதும் எந்த ஸர்ப்பங்களைப் பார்த்தாலும் கடுங்கோபங்கொண்டவராய் ஆயுதமெடுத்துக் கொண்டு இயன்றவரையில் அடித்துவந்தார். அந்த ருருவென்னும் பிராம்மணர் ஒரு காலத்தில் ஒரு பெருங்காட்டுக்குப்போய் அங்கே வயதுசென்ற [2] ஒரு தண்ணீர்ப்பாம்பு படுத்திருந்ததைக் கண்டார்; பிறகு, அந்தப்பிராமணர் கோபங்கொண்டு யமனுடைய

---

[1] மற்றவர்களுக்கு இது முடியாதென்பது. [2] டுண்டுபம் என்பது மூலம்; டுண்டுபம் = விஷமற்ற ஒருவகைப்பாம்பு.

தண்டாயுதத்துக்கு ஒப்பான தடியை ஓங்கி அதைக்கொல்லப் போனபொழுது, அந்த நீர்ப்பாம்பு, அவரைப்பார்த்து, ‘தபோதனரே! நான் இப்போது உமக்குச் சிறிதும் தீங்குசெய்யவில்லையே; ஏன் என்மீது கோபித்து அவசரமாக என்னைக் கொல்லவருகின்றீர்?’ என்று கேட்டது.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ருருவுக்கும் தண்ணீர்ப்பாம்புக்கும் ஸம்வாதம்.)

ருரு, ‘என்னுடைய உயிருக்குச் சமானமான மனைவியை ஒரு ஸர்ப்பம் கடித்துவிட்டது. பாம்பே! அதற்காக நான் எந்த ஸர்ப்பத்தை எப்போது கண்டாலும் கொல்லவேண்டுமென்று ஒரு கொடிய ஸங்கல்பத்தை எனக்குள்ளேயே செய்துகொண்டேன்; அதனால் நான் உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன்; இப்போது உன்னுயிர் பிரிந்துபோகப்போகிறது’ என்று சொன்னார். டுண்டுபம், ‘பிராமணரே! இந்த உலகத்தில் மனிதர்களைக் கடிக்கிற ஸர்ப்பங்கள் வேறு; நீர்ப்பாம்புகள் ஸர்ப்பத்தைப்போலிருப்பதினாலேயே நீர் அவற்றைக்கொல்வது சரியன்று; நீர்ப்பாம்புகளுக்கும் ஸர்ப்பங்களுக்கும் ஸ்வபாவம் வெவ்வேறு; ஸௌக்கியம் வெவ்வேறு; பிறரால் வரும் உபத்திரவமும் துயரமுமாத்திரம் ஒன்றாயிருக்கின்றன. நீர் தர்மந்தெரிந்தவராக இருந்தும் நீர்ப்பாம்புகளைக் கொல்வது உமக்குத் தகாது’ என்று சொல்லிற்று.

அந்தத் தண்ணீர்ப்பாம்புசொன்ன இந்தச் சொல்லைக்கேட்டபோது, அந்த ருரு பயத்தினால் ஒடுங்கியிருந்த தண்ணீர்ப்பாம்பை ரிஷியென்று அறிந்து அதைக் கொல்லவில்லை. எல்லாம் தெரிந்தவரான ருரு அந்தத் தண்ணீர்ப்பாம்பைச் சமாதானம் செய்வதற்காக, ‘பாம்பே! நீ யார்? எதனால் இந்தப் பாம்புஜன்மத்தை அடைந்திருக்கிறாய்?’ என்றுகேட்க, நீர்ப்பாம்பு, ‘ருருவே! நான் முன்னே ஸஹஸ்ரபாத் என்று பெயருள்ள ரிஷியாக இருந்தேன்; அப்படியிருந்த நான் ஒரு பிராம்மணருடைய சாபத்தினால் பாம்புஜன்மத்தை அடைந்தேன்’ என்று சொல்லிற்று. ருரு, ‘உத்தம ஸர்ப்பமே! ஏன் உன்னைப் பிராம்மணன் கோபத்தினால் சபித்தான்? எவ்வளவு காலம்வரையில் உனக்கு இந்த ஜன்மம் இருக்கும்?’ என்று கேட்டனர்.

பதிஞேராவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நீர்ப்பாம்பின் சரித்திரம்.)

நீர்ப்பாம்பு, 'ஐயா! தவவலிமையுடையவரும் மிக்க கடுஞ்சொல்லுள்ளவருமாகிய ககமரென்றுபெயருள்ள ஒருபிராம்மணர் முன்னே எனக்கு ஸ்நேஹிதராயிருந்தார். நான் பால்யத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, புல்லினுல் ஒரு ஸர்ப்பத்தைச்செய்து அக்னிஹோத்திரத்தில் ஞாபகம்வைத்திருந்த அவரைப் பயமுறுத்தினேன்; (அதனுல்) அவர் மூர்ச்சித்தார்; ஸத்தியவாக்கும் கூர்மையான தவமுமுள்ள அந்தத்தபோதனர் மறுபடியும் பிரஜ்ஞைவந்தபின் கோபத்தினுல் என்னைத் தகிப்பவர் போல், 'எனக்குப் பயமுண்டாக்குவதற்கு எவ்விதமான சக்தியுள்ள ஸர்ப்பத்தை நீ செய்தாயோ அவ்விதமான சக்தியுள்ள ஸர்ப்பமாக நீ என்சாபத்தாலாவாய்' என்றுசொன்னுர். தபோதனரே! அவருடைய தவத்தின் சக்தியை அறிந்தநான் அப்போது மிகவும் மனத்தில் நடுக்கமுற்றேன். பரபரப்புடன் அவரை நமஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பி அவருக்கு எதிரில் நின்று, 'ஸ்நேஹிதரென்று பரிஹாஸம்செய்வதற்கு விளையாட்டாக நான் உமக்கு இதைச்செய்தேன்; பிராம்மணரே! என்விஷயத்தில் பொறுக்கவேண்டும்; இந்தச்சாபத்தை நிவர்த்திசெய்யவேண்டும்' என்று அவரை வேண்டினேன். பிறகு, அதிகமாக மனத்தில் துயரமுற்ற என்னை அந்தத்தபோதனர் பார்த்து மிகவும் பச்சாத்தாபமுள்ளவராய் அடிக்கடி உஷ்ணமாகப்பெருமூச்சுவிட்டு, 'நான்சொன்னது எவ்வகையிலும் பொய்யாகாது; தபோதனனே! நான் சொல்வதைக்கேள்; குற்றமற்றவனே! கேட்டபின் இந்தச்சொல் எப்போதும் உன்மனத்திலேயே இருக்கட்டும்; பிரமதிக்கு ருருவென்னும் சுத்தரான புத்திரர் உண்டாவார்; சீக்கிரமாகவே அவரைப்பார்த்தவுடன் உனக்குச் சாபவிமோசனமுண்டாகும்' என்றுசொன்னுர். இப்படி அவர்சொல்லலும், நான் ஸர்ப்பரூபமடைந்தேன்; நீர்தாம் அந்த ருருவென்று கியாதிபெற்ற பிரமதியின் புத்திரர்; இப்போது நான் என் முன்உருவத்தையடைந்து உமக்கு ஹிதஞ்சொல்லப்போகிறேன்' என்று சொல்லி, மிகுந்த புகழ்பெற்ற அந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர், அப்போதே நீர்ப்பாம்பின் வடிவத்தைவிட்டுத் திரும்பவும் பிரம்மதேஜஸோடுகூடிய தம் ரூபத்தை அடைந்தார். அந்தப்பிராம்மணர், ஒப்பற்ற மகிமையுள்ள ருருவைப்பார்த்து,

'சிறந்தவரே! எல்லாப் பிராணிகளையும் ஹிம்ஸிக்காமலிருப்பது முதன்மையான தர்மம்; ஆதலால், பிராம்மணன் எவ்விடத்திலும் எந்தப் பிராணிகளையும் ஹிம்ஸித்தல்கூடாது; இவ்வுலகத்தில் பிராம்மணன் சாந்தன்தான் என்பது பெரியபிரஸித்தியாக இருக்கிறது; வேதவேதாங்கங்களை அறிந்தவன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுப்பவனல்லவா? கொல்லாமையும், பொய்யாமையும், பொறுமையும், வேதங்களை மறவாமையும் பிராமணருக்கு முக்கியமான தர்மமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளன. க்ஷத்திரியதர்மத்தை நீர் இப்போது விரும்பத்தகாது. தண்டிப்பதும் கடுமையாயிருப்பதும் பிரஜைகளைக் காப்பதுமாகிய இவையெல்லாம் க்ஷத்திரியதர்மமாக ஏற்பட்டவை. ருருவே! நான் சொல்லுகிறேன்; கேளும். பிராமணோத்தமரே! முன்னே ஜனமேஜயருடைய யஜ்ஞத்தில் ஸர்ப்பங்களைக் கொன்றதையும், தவமும் ஸாமர்த்தியமும் மனோபலமுமுள்ளவரும், வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவரும், பிராமணர்களுக்குள்ளே சிறந்தவருமான ஆஸ்தீகரென்னும் பிராமணர் அந்த ஸர்ப்ப யாகத்தில் பயமடைந்த ஸர்ப்பங்களைக் காப்பாற்றினதையும் நான் சொல்லுகிறேன்; கேளும்' என்று சொன்னார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயருடைய ஸர்ப்பயாகப்பிரஸ்தாவம்.)

ருரு, 'பிராமணஶ்ரேஷ்டரே! ஜனமேஜயராஜர் அந்தயாகத்தில் ஸர்ப்பங்களை எவ்வாறு கொன்றார்? அவைகளை எதற்காகக் கொன்றார்? அந்தச் சிறந்தஞானமுள்ள ஆஸ்தீகரால் ஸர்ப்பங்கள் ஏன் விடுவிக்கப்பட்டன? பிராமணஶ்ரேஷ்டரே! முழுதும் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, ரிஷி, 'ருருவே! பெரிதான ஆஸ்தீகசரித்திரம் முழுமையும் பிராமணர்கள் சொல்ல நீர் கேட்பீராக; நான் சீக்கிரம் செல்லவேண்டியவனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

இவ்வாறுசொல்லி ஸமர்த்தராகிய அந்தரிஷிஶ்ரேஷ்டர் யோகசக்தியால் மறைய, ருரு மனத்தில் பரபரப்புக்கொண்டு அதை ஆச்சரியமாக நினைத்தார்; மறைந்துபோன அந்த ரிஷியைத் தேடிக்கொண்டு முழுபலத்தோடும் எங்கும் ஓடிக் களைத்துப் பூமியில் விழுந்து மிகுந்த மூர்ச்சையடைந்து பிரஜ்ஞைதப்பிப்போனார். பிரஜ்ஞை வந்தபிறகு, அவர் உண்மையான அந்த ரிஷியின்

பேச்சை அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டு வந்து, தம் பிதாவுக்குச் சொன்னார். நீர்ப்பாம்பு சொன்னதையும் ஆஸ்தீகரைப்பற்றி அந்த நீர்ப்பாம்பு சொன்னகதையையும் பிதாவுக்குச் சொல்லி, 'பகவானே! அந்தக்கதையை நீங்கள் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்; நான் நடந்தபடி கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுபிதாவைக் கேட்க, அவருடைய பிதாவும் அவருக்கு அந்தக்கதை முழுவதையும் சொன்னார்." என்றார்.

பௌலோமபர்வம் முற்றிற்று.